

[Alfred Hansen]

der er grund til at diskutere landbrugets problemer. Men ud over at diskutere landbrugets problemer kunne det også være gavnligt at diskutere årsagerne til landbrugets problemer.

Der har jo altid været en vis risiko ved at være etableret som selvstændig erhvervsdrivende, og vore danske landmænd er selvstændige erhvervsdrivende. De er i hvert fald erhvervsdrivende; man kan nok efterhånden sætte spørgsmålstegn ved, hvor selvstændige disse landmænd er. Der var jo engang, da begrebet den frie bonde var et begreb, der klang som sød musik i alles øren, men jeg tror faktisk ikke, der er mange landmænd i dag, som føler, at de er frie; de er nok bønder, men de er ikke frie.

De har solgt deres frihed til selv at bestemme, hvad de vil producere, og hvilke varer de vil levere. De er for otte år siden blevet fanget som så mange andre erhvervsgrupper i dette land af EFs planøkonomi, af EFs bureaukrati, hvor man bygger på den filosofi, at man gennem dirigering af produktion og forbrug skal bestemme udviklingen i medlemslandene.

Man har forsøgt at regulere produktion og forbrug ved at destruere fisk; man har forsøgt at give tilskud til danske frugtavlere for at animere dem til at fjerne deres frugttræer; man har ved tilskud forsøgt at få danske landmænd til at slagte deres køer, selv om disse landmænd ikke havde lyst til at slagte deres køer. Men stillet i udsigt, at de kunne få en god præmie ud over den pris, som koen ellers kunne koste ved slagtning, faldt man i stor udstrækning for fristelsen til at sætte sine køer ud.

Det var måske også meget naturligt, for man stod og står stadig i mange situationer og mangler likvid kapital, og så bliver der kastet en redningskrans ud fra EF: hvis du nu sætter besætningen ud, får du præmie! Men set på lang sigt, for Danmark som helhed og for landbruget i særdeleshed, er det en meget uheldig udvikling.

Vi har i dag faldende produktion af mælk, vi kan ikke imødekomme efterspørgslen efter dansk smør i f. eks. England, vi står måske over for i løbet af en kort årrække ikke at være selvforsynende med hensyn til landbrugsvarer. Det er altså det resultat, som man kan fremvise efter otte års medlemskab af EF. Jeg ved godt, at der er mange i folke-

tinget og blandt ordførerne i dag, som ikke rigtig, i hvert fald ikke offentligt, vil erkende, at EF-medlemskabet og EF-landbrugsordningerne er hovedårsagerne til landbrugets problemer. Vi har sidst hørt det fra ministeren og fra den socialdemokratiske ordfører, som sagde, et EF-medlemskabet i sig selv var et sikkerhedsnet.

Vi i retsforbundet er tilhængere af, at man fremover fjerner bopælspligten; hvis det er et frit erhverv, må enhver vel kunne få lov til at slå sig ned som landmand med de konsekvenser på godt og ondt, som det måtte medføre. Vi er også tilhængere af, at man fjerner disse uddannelseskrav, som er restriktioner inden for landbrugserhvervet. Intet andet erhverv i Danmark end landbruget har garanterede mindstepriser for deres varer. Intet andet erhverv end landbruget er fritaget for den famøse prisstoplov, som blev vedtaget sidste år, og som vi tidligere har kendt; den er landbruget undtaget fra på grund af vores EF-medlemskab.

Danske landmænd har pr. tradition på formidabel vis forstået at tilpasse deres produktion til den til enhver tid værende efterspørgsel, men den frie markedsmekanisme har man sat ud af spillet. Man kunne ønske sig tilbage, og jeg tror, mange landmænd i disse dage ville ønske, at de var frie og ikke påvirkede til en bestemt produktion, fordi man nu har sat mindstepriser på. Jeg tror, mange landmænd ville ønske sig tilbage til den situation, hvor udbud og efterspørgsel bestemmer prisen på den vare, de producerer.

Det klares ikke ved at støtte med statsmidler. Jeg vil gerne spørge såvel venstre som socialdemokratiet, som jo har været initiativtager til de redningsaktioner, som man påstår man har sat i værk over for dansk landbrug: hvor mange milliarder kroner skal der tilføres dansk landbrug via offentlige kasser, for at dansk landbrug igen bliver rentabelt? Det må også forespørgerne have gjort sig nogle tanker om. Det er at tone rent flag, at man siger, at man vil statssubsidiere et eller flere erhverv eller, som man har gjort de seneste måneder, bestemte dele af et erhverv, for det er jo ikke alle, der er kvalificerede til at få den hjælp, som regeringen har taget initiativ til.

Man må ikke have for stor en gæld, for så er man ikke kvalificeret, så har man ikke